

Arrest

**nr. 113 118 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 5 november 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Via een schrijven van 2 januari 2012 gericht aan de burgemeester van de bevoegde gemeente nodigd de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoeker uit om zijn huidige economische

activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 9 januari 2012.

1.4. Op 28 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 2 juli 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Meneer diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 09.08.2010 en verkreeg de E-kaart op 05-11-2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien compleet is gewijzigd.

Betrokkene werd op 02-01-2012 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking had. De instructiebrief werd aan betrokkene betekend op 09.01.2012.

Daarop legde betrokkene een bewijs met overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen. Eveneens werd een attest van het ocmw Antwerpen (dd. 10.01.2012) aangeleverd waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun heeft genoten.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 18/11/2010 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° kon betrokkene nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos was geworden (de onvrijwillige werkloosheid kan worden verondersteld gezien hij werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen), beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn die zes maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40§4 of art 42bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende is, toonde hij niet aan. Gezien de intussen jarenlange werkloosheid, het beperkt aantal dagen dat betrokkene sinds zijn verblijf in België heeft gewerkt (ongeveer 3 maanden sinds 09.08.2010) en het gebrek aan enig ander bewijs dat zijn kansen op tewerkstelling aantoon, is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Derhalve kan hij evenmin het recht op verblijf als werkzoekende behouden. Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in art. 40, §4 opgenomen, kan overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Het minderjarige kind verkreeg het recht op verblijf in kader van een gezinshereniging. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de vader van de minderjarige op basis van artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 en het feit dat evenmin voor de moeder een grond kon gevonden worden op basis waarvan zij het verblijfsrecht kon behouden, dient ook het verblijf van het kind te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. (…)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet”.*

Na het geven van een theoretische uiteenzetting over artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de toepasselijkheid van de *“Wet Motivering Bestuurshandelingen”* in het *“domein van het vreemdelingenrecht”*, betoogt verzoeker in concreto als volgt:

“2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiele en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat zijn toestand van werkloosheid tijdelijk is. Verzoeker is ingeschreven bij VDAB. Verzoeker heeft tevens reeds stappen ondernomen om zich te vestigen als zelfstandige. Verzoeker is nog steeds actief op zoek naar werk. Bij de gemeente werd hem gevraagd de attesten van de werkloosheid en een attest van OCMW binnen te brengen. Er werd aan verzoeker geen bewijzen van solliciteren gevraagd, zodat deze onmogelijk in het administratief dossier aanwezig kunnen zijn en dat derhalve de Staatssecretaris onmogelijk hier kennis van kan hebben. De beslissing mist dan ook feitelijke grondslag.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Net zomin als verwerende partij ontwaart de Raad in het verzoekschrift een uitleg van verzoekende partij hoe zij artikel 8 van de Vreemdelingenwet in concreto geschonden acht door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk en de exceptie van onontvankelijkheid ervan, opgeworpen in de nota van de verwerende partij is derhalve gegrond.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoekers eerste punt van kritiek is dat hij nooit zou gevraagd geweest zijn om bewijzen van sollicitaties voor te leggen. Gelet op het in punt 1.3. vermelde stuk dat zich bevindt in het administratief dossier, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist. De Raad sluit zich volledig aan bij wat verwerende partij in haar nota daaromtrent stelt, namelijk:

“De beschouwingen van verzoekende partij zijn weinig ernstig en missen feitelijke grondslag. In casu heeft de gemachtigde verzoekende partij immers bij schrijven dd. 02.01.2012, aan verzoekende partij betekend op 09.01.2012, expliciet verzocht om recente bewijzen voor te leggen, die uitdrukkelijk werden opgesomd en verschilden naargelang de 'huidige activiteit'. Zo werd voor werkzoekende expliciet gevraagd om een bewijs voor te leggen van "bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd te worden van de werkloosheidsuitekring met hierin de vermelding van hoelang hij/zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij/zij werkloosheidsuitkering geniet”.

In antwoord op dit schrijven heeft verzoekende partij stukken voorgelegd, met name:

- stukken inzake het ontvangen van een werkloosheidsuitkering,*
- een attest van het OCMW.*

Verzoekende partij legde evenwel geen enkel stuk voor inzake het actief zoeken naar werk en het maken van een reële kans op tewerkstelling, ofschoon hem in het schrijven van 02.01.2012 (betekend op 09.01.2012) uitdrukkelijk was meegedeeld welke stukken hij diende voor te leggen.”

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

2.5. Verzoekers tweede punt van kritiek is dat zijn toestand van werkloosheid tijdelijk is. Verzoeker wijst erop dat hij zich ingeschreven heeft bij de VDAB, dat hij stappen heeft ondernomen om zich te vestigen als zelfstandige en dat hij nog steeds actief op zoek is naar werk. Net zoals verwerende partij dient de

Raad vast te stellen dat dit echter slechts blote beweringen zijn die geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA